

۲۰۲۰/۰۳/۰۵

احسان الله مایار

پاکستان بار دیگر در بازی بزرگ افغانستان پیروز شد

قسمت دوم و ختم

بعد از امضای توافقنامه مردم معصوم جلال آباد کیوتران و بالون ها را به هوا کردند (اقتباس از واشنگتن پست)

با دیدن این عکس یک بار بیشتر به حال زار مردم تشنه صلح افغان در چشمانم سوزش احساس کردم. نمی دانم که این انسان های نیک طینت، عاشق آزادی، خدا پرست و مهمان نواز تا کجا ها عقب سراب صلح و برادری و وحدت در بیابان ها، دره ها و مرغزار های افغانستان ما سرگردان و با تلاش روان هستند و به جایی که نفسی به راحت بکشند، نمی رسند.

گناه شان چیست؟

روز ۲۹ فبروری ۲۰۲۰ مطابق با ۵ رجب ۱۴۴۱ هجری قمری و ۱۰ حوت ۱۳۹۸ هجری شمسی موافقتنامه بین ایالات متحده امریکا و تحریک طالبان بدون در نظر داشت و یا نام بردن کوچکترین اثری از حکومت بر سر اقتدار افغانستان به امضاء رسید. تعجب است که نمایندگان دولت افغانستان را حتی لایق آن نپذیرفتند که در جمله سی کشور شاهد و حضور در مراسم دعوت شده باشد و از پاکستان صدراعظم و وزیر خارجه آن کشور سهم داشته باشد.

چهار فقره ایکه در این موافقتنامه بالای آن طور متناوب ۱۸ ماه بین نمایندگان طالبان و نماینده خاص حکومت امریکا بحث و چانه زدن ها شد بالاخره از بطن زمانه خارج شد که در ذیل از انظار علاقمندان گذارش می یابد:

- ۱- تضمین عدم استفاده از خاک افغانستان توسط افراد و گروه های تروریستی بین المللی علیه امنیت امریکا و متحدان آن-

- ۲- جدول زمانی برای خروج تمام نیروهای امریکایی و ائتلاف بین المللی از افغانستان-

۳ - توافق سیاسی ایکه در نتیجه گفت و گوی مستقیم میان هیأت مذاکره کننده همه شمول جمهوری اسلامی و طالبان به دست آید-

۴ - آتش‌بس جامع و دائمی.

توجه به مقدمه اعلامیه نموده می بینیم که چنین شعار می دهد:

"جمهوری اسلامی افغانستان به عنوان عضو سازمان ملل متحد که از جانب ایالات متحده امریکا و جامعه جهانی بر اساس قوانین بین‌المللی منحصیث یک دولت مستقل، شناخته می‌شود، و ایالات متحده امریکا تعهد مینمایند تا در مساعی مشترک به یک توافقنامه جامع و پایدار صلح دست یابند که منتج به پایان جنگ در افغانستان با تامین منافع افغان ها گردد و به ثبات منظفوی و امنیت جهانی کمک نماید."

یک نکته که در حاشیه می توان بالای آن مختصر مکت نمود، اشاعه مندرج اعلامیه است که به نام "اعلامیه مشترک جمهوری اسلامی افغانستان و ... " به اذهان عام رسانیده شده در صورتیکه فردی از حکومت بر حال در آن اشتراک نداشته و گروه طالبان حتی از نام بردن جمهوریت اسلامی و حکومت آن عار دارد!

از دید بنده در ماده سوم موافقتنامه نبود اسم و اشاره به هر

نوعی از نام حکومت جمهوری اسلامی افغانستان اساس تفکر طالبان را، که تا امروز یک بار نیز نامی از حکومت نبرده اند، بزرگترین معضله ای را در قبال ساختار و دست آورد های ۱۹ ساله حکومت و یا بهتر بگویم دولت اسلامی جمهوری افغانستان خلق نموده و وضع را در یک نقطه محصور می کشاند.

فراموش نکنیم که قرار اظهار پمپو، وزیر خارجه امریکا دو سند محرم دیگر نیز بین طرفین به امضاء رسیده که حتی وزیر دفاع امریکا، آقای اسپر آنرا ندیده است. این مطلب را وزیر دفاع در کابل روز بزرگداشت امضای توافقنامه اظهار داشت.

در مورد متن این توافقنامه اشد محرم میتوان هر نوع رأی زنی نمود. آیا میتوان حدس زد که در یکی از این توافقات جانشین اشرف غنی تعیین شده باشد؟ فاعتبروا یا اولی الابصار!

این حدس بیشتر قرین به واقعیت منتهی می گردد که دو روز قبل رئیس جمهور امریکا، با قدرت ترین مرد جهان با ملا برادری که تا یک سال قبل در یکی از محابس پاکستان محبوس بود تلفونی صحبت می کند و رئیس جمهور مفاد صحبت خود را با این شخص تمجید می کند.

بر می گردیم به گذشته و در می یابیم که مفهوم "همه شمول جمهوری اسلامی" به تنهایی تفرقه اندازی را بین حکومتی که مغایر با قانون اساسی کشور نظر به خواسته و حکم یک کشور بیگانه به وجود آمده است و دیگر گروه های پاشان خلق نموده است که عکس العمل آنرا در رسانه ها به وضاحت می خوانیم:

"جناح ارگ میگوید که یک هیأت پانزده نفری را به نمایندگی از «جمهوری اسلامی» برای مذاکره با طالبان تشکیل کرده است. اما در مقابل، جناح سپیدار ضمن مخالفت با این هیأت از آمادگی خود برای معرفی یک هیأت

مذاکره کننده فراگیر خبر داده است. شماری از احزاب سیاسی نیز با هیأت مذاکره کننده حکومت که هنوز هویت اعضای آن فاش هم نشده است، مخالفت کرده‌اند.

قدیمی فراتر گذاشته در بخش اول توافقنامه می خوانیم که :

" امریکا به تسهیل گفت و گوها بین افغانستان و پاکستان به هدف حصول اطمینان از اینکه امنیت یکی از این کشورها توسط فعالیت ها در خاک کشور مقابل تهدید نمی شود، متعهد شده است."

در این مورد شاه محمود قریشی وزیر خارجه پاکستان که بعد از امضای توافقنامه و موفقیت شان دست بالا در قضیه افغانستان دارد در صحبتی که در فیسبوک دیروزی نشر شده است واضح چنین گفت:

" خواجه میراحمد

قریشی: برای حل مشکلات با افغانستان نیازی به آمریکا نداریم:

وزیر امور خارجه پاکستان گفت: اسلام‌آباد برای حل مشکلات موجود با افغانستان نیازی به آمریکا ندارد.

شاه محمود قریشی وزیر امور خارجه پاکستان با اشاره به اعلامیه مشترک افغانستان و امریکا گفت که افغانستان هر ملاحظاتی که با اسلام آباد دارد بهتر است از راه روابط دوجانبه حل کند تا این که ایالات متحده امریکا را در این مسئله دخیل بسازد.

اعلامیه مشترک امریکا و افغانستان روز شنبه همزمان با امضای توافقنامه صلح میان امریکا و طالبان اعلام شد.

در بخشی از این اعلامیه آمده است که ایالات متحده امریکا متعهد است تا گفتگوها میان افغانستان و پاکستان را تسهیل کند تا مطمئن سازد که امنیت هیچ یک از این کشورها از قلمرو یکدیگر آنان تهدید نمی شود.

قریشی در یک گفتگو با ژانسن خبری رویترز در این باره گفت: "آنان باید مستقیماً با پاکستان گفتگو کنند. ایالات متحده می خواهد (از افغانستان) بیرون شود و ما همیشه همسایه باقی می مانیم."

او افزود: "اگر من مسئله ای با افغانستان داشته باشم، از واشنگتن نمی پرسم که در این زمینه نقش بازی کند." افغانستان و پاکستان سال ها در روبرو شان مشکلات بوده است. کابل پاکستان را به پناه دادن هراس افگنان متهم می سازد و اسلام آباد نیز این ادعاها را رد می کند و نیز افغانستان را به دادن پناه گاه به شورشیان ضد پاکستان می کند.

شاه محمود قریشی در ادامه گفته است که نیازی برای راهکارهای منظم است که از طریق آن افغانستان بتواند هر موضوع را به گونه آشکار مطرح بسازد به جای این که آن را با امریکا در میان بگذارد.

او افزود: "شما می دانید که یک کاهش اعتماد وجود داشت و پاکستان تلاش هایش را برای رفع این بی اعتمادی انجام داده است."

او گفت که توافقنامه امریکا و طالبان در دوحه هیچگاهی انجام نمیشد اگر پاکستان همه را راضی نمی ساخت که برای پایان جنگ هزده ساله در افغانستان هیچ راه حل نظامی وجود ندارد.

قریشی گفت که هم امریکا و هم پاکستان طالبان را برای امضای این توافقنامه با امریکا تشویق کرده است.

او گفت: "ما راضی استیم که طالبان یک هیئت با صلاحیت را فرستاد که توانایی آن را داشت تا چیزی که طالبان به آن توافق داشتند عملی کند بدون این که پاکستان آن را تسهیل کند."

شاه محمود قریشی همچنان در باره ملا برادر معاون گروه طالبان گفت که او یک نقش مثبت را (در روند صلح) بازی کرد.

او گفت: "این یک شاخص دیگر تسهیل کردن بود. به کسی نیاز بود که میان رهبری (طالبان) اعتماد داشته باشد و با ایالات متحده وارد (مذاکره) شود و بتواند این گفتگوها را ممکن بسازد." قریشی همچنان گفت که پاکستان در آغاز دوباره مذاکرات صلح پس از آن که توسط رییس جمهور امریکا متوقف شدند، نقش بازی کرد.

در این مورد بنابر وضاحت در موضوع هیچگونه اضافات و یا گفتنی وجود ندارد، صرف می توان مختصر مکت نمود و گفت که: آیا پاکستان می تواند بدون اشاره ای از یک مرجع چنین صحبت کرد؟ این طرز مصاحبه دال بر موقف قوی حکومت پاکستان میزند که بعد از امضای توافقنامه نصیب شان شده است. در قسمت دوم موافقتنامه می خوانیم که:

"- امریکا تعهد کرده است که سالانه منابع مالی را برای حمایت از آموزش، تجهیز، ارایه مشورتها و پایداری نیروهای دولتی افغانستان «جست و جو» می کند."

توجه خواننده را به "جست و جو" کردن منابع مالی می نمایم. در اینجا با درایت کامل گریز از تعهد تمویل مصارف نیروهای دولتی، اردو و پولیس، که ضعیف ترین حلقه زنجیر صیانت از منافع ملی افغانستان میباشد طفره رفته است که در عین زمان می توان آنرا دکمه وارد نمودن فشار بالای حکومت نامید. خوانندگان گرامی توجه کنند که چگونه ملا هبت الله، رهبر گروه طالبان موافقتنامه امضاء شده بین نماینده طالبان و نماینده خاص امریکا ارزیابی می کند.

ملا هبت الله، رهبر گروه طالبان، در بیانیه ای امضای موافقتنامه این گروه با امریکا را «پایان اشغال» افغانستان و «پیروزی» طالبان پس از نزده سال جنگ توصیف کرده است. او گفته است که این موافقتنامه با معیارهای «شرعی» و «جهانی» برابر است و تمام اعضای این گروه به رعایت آن باید پایبند باشند. هبت الله تأکید کرده است در صورت نقض موافقتنامه از سوی جانب مقابل، مثل گذشته دست به اقدام شوند. هبت الله همچنان گفته است که کامیابی مذاکرات طالبان با امریکا به جوانب داخلی این پیام را میدهد که آنها برای حل «معقول» و «عادلانه» مسأله آماده اند. رهبر طالبان از جهت های داخلی دعوت کرده است که برای حل مسائل در روشنی معیارهای «دینی و ملی» تلاش کنند.

توجه خوانندگان را به "جوانب داخلی و جهت های داخلی" معطوف می دارم. در نظر ندارم که بحث بیشتر در این موضوع خاص را به اطالت بکشانم بلکه می خواهم چند نظر مردم را که در فیسبوک نشر شده و وسخت از اعماق و قلب نوشته است از نظر خوانندگان میگذرانم:

آقای حیات هومان چنین می گوید:

 Hayat Hooman
4 mins · 🌐

توافقنامه صلح، نه صلحی در پی خواهد داشت و نه توافق. به این معنا که این امر، واقعیت عینی‌ای یک بازی جدید برای فصل جدیدی سیاست و حکومت در آمریکا و افغانستان در پسا انتخابات آمریکا و افغانستان از سوی حکومت آقای ترامپ است و خواهد بود و سوچ‌اش با امضاء شدن آن زده شد. از هیچ‌کسی پوشیده نیست که آمریکا تداوم نفس‌های طولانی‌ترین جنگ‌اش را به هر قیمتی برای حفظ منافع‌شان در افغانستان و از طریق افغانستان در کشورهای منطقه و جهان می‌خواهد و طالبان با پیش‌شرط‌های‌شان/همان مواد مندرج توافقنامه مخصوصن آزادی ۵۰۰۰ هزار زندانی‌شان، تجدید نیرو و دوام تنش‌ها بر این امکان و خیال که بشود روزی امارت اسلامی را مجدد احیاء کنند. از تاریخ پیداست که آمریکا نمی‌خواهد در هیچ بازی‌ای شکست بخورد. از این لحاظ، همیشه نقش پدراشه‌اش را حفظ کرده است. این ادعا را می‌شود قشنگ از پاره‌ای حرف‌های یومینو استناد کرد که گفت: اگر توافقنامه را طالبان نقض کند، انتک درنگی برای کنار گذاشتن‌اش نمی‌کند. این یعنی دیدگاه‌شان و سیاست‌شان در قبال طالبان خیلی آمرانه و پدراسالارانه است. در واقع، آمریکا هیولاست و طالبان طعمه‌ای برای زندماتدن سیاست آن در افغانستان و صدای مردم افغانستان، سکوت مرموز تاریخ که همیشه سرکوب شده و می‌شود و در هیچ‌کجای آن در نظر گرفته نشده و نمی‌شود. اگر شنیده می‌شد، از همان ابتداء و شروع امضاء توافقنامه صلح، طرف مذاکره باید حکومت و مردم افغانستان می‌بود نه آمریکا و طالبان. نکته‌ای قابل تأمل و افتضاح دیگر بعد از امضاء توافقنامه صلح، محول‌کردن پروسه بعدی آن به بحث بین‌الافغانی است. این در حالی است که طالبان حکومت افغانستان را هیچ به مشروعیت نمی‌شناسد. آیا گفتگوهای نامشروع بعدی در راستای آوردن صلح در افغانستان، نتیجه‌بخش واقع خواهد شد؟

همچنان خانم صحرا کریمی با صفا نیتی و ظرافت خاص چنین اظهار نظر می کند و ۸۳ نفر آنرا می پسندد.

صحرا کریمی / Sahraa Karimi
@sahraakarimi

ما همی یک ذره حکومت زده و کنده خود را؛ با تمام اختلافات عجیب و غریب بین رییس جمهور و رییس اجرائیه مان را با آن طالب های ریش و بورتی تازه مدرن شده و آب و صابون دیده بدل نمی کنیم؛ یادش بخیر تا دیروز **#خینه** می بستند به ریشش شان؛ حالا که رنگ های آمریکایی را کشف کردند تازه آدم شدند.

Translate Tweet

1:03 PM · Feb 29, 2020 · Twitter for iPhone

2 Retweets 83 Likes

خانم بتول سید حیدری با درایت کامل و موجز می نویسد که هر جمله آن درسی است که بایست بار بار آنرا مرور نمائیم و از آن انتباه بگیریم.

بتول سیدحیدری
30 mins · 🌐

پلان بازگشت حکمتیار به افغانستان مقدمه ای بود برای بررسی واکنش های مردم و در حقیقت آماده سازی روانی جامعه برای برگشت دوباره طالبان به کشور. ناز و کرشمه های طالبان برای نشستن سرمیز صلح تمامی اش نقشه ای است که با مدیریت اتاق فکر بسیار قوی و برنامه ریزی شده در حال هدایت و طرح ریزی است که گام به گام پیش می رود. نگران نباشید، همان طور که بازگشت حکمتیار را قصاب کابل گفته و با تمام تجدید خاطرات فجایعش بر خودتان حقیقت نشینی کرده؛ پذیرفتید و برای دیدارش و گرفتن وقت ملاقات همه به صف ایستاده بودید، بهتر است آمادگی هضم کردن صلح با طالب را هم در خودتان ایجاد کنید، اتفاق خاصی نمی افتد مردان هر قومی نهایتاً با هر ترفند و پلانی به راحتی با طالبی که طالب سابق خواهد بود، خودشان را سازگاری کنند اما...

این وسط تنها بیژن_افغان است که مثل همیشه قافیه را خواهد باخت.

قبل از آنکه این قسمت را اختتام بخشم می خواهم که نوشته دوست دانشمند آقای هروی را که در بخش نظر سنجی "آریانا افغانستان آنلاین" نشر شده و با این تحلیل وارد و اضافات سالم نوشته بنده را غناء بخشیده که مرهون لطف شان خود را می دانم، از نظر خوانندگان بگذرانم.

این است نوشته جناب هروی:

اسم: جلیل غنی هروی محل سکونت: امریکا تاریخ: ۰۲،۰۳،۲۰۲۰

دانشمند گرامی جناب انجنیر مایار

مقاله عالی و تاریخی شما با عنوان « پاکستان بار دیگر در بازی بزرگ افغانستان پیروز شد» و قسمت اول آن به موقع و در یک برهه حساس تاریخ افغانستان عزیز نشر گردید، نشان دهنده نیرنگ های پاکستان و تعهد سیاسیون آن کشور به وطن شان است، آنچه که کمتر در آنهاست که ادعای سیاست گری در افغانستان دارند و خود را سیاسیون؟ می خوانند، می توان سراغ کرد. با تاسف هر بار مردم وطن پرست و استقلال طلب افغانستان در طول تاریخ در دفاع از تمامیت ارضی، استقلال و حاکمیت ملی شان قربانی داده اند و هر بار گروهی به هر اسم و رسمی این نیات نیک و احساس وطن دوستی این سلحشوران پاک نهاد را سرقت کرده و به نام این ملت قدم پیش گذاشته و با معامله گری ها و سازش با دشمنان افغانستان و قدرتهای خورد بزرگ منطقه و جهان، دست آ ورد های قیام های ملی و استقلال طلبانه را به معامله گذاشتند و بر اریکه قدرت تکیه زدند و یا هم قدرت شان را حفظ کردند. این بار نیز آن طوری که شما در نخستین بخش این مقاله عالی و تاریخی که روشنگر اذهان نسلهای امروزی و آینده افغانستان است و توضیح این جریان سر نوشت ساز را آغاز کرده اید، بدون حضور دولت افغانستان، صرف نظر از اینکه ماهیت آن چیست ولی به حیث دولت افغانستان در جهان به نمایندگی از ملت افغانستان به رسمیت شناخته شده و کرسی افغانستان در ملل متحد نیز در اختیار این دولت است، بر سرنوشت این ملت معامله می شود. بی صبرانه انتظار بخش های بعدی این مقاله را می کشم تا از تحلیل غیر جانبدارانه و وطن دوستانه شما از مقایسه دو موافقتنامه مشابه مربوط به افغانستان، معاهده ژنیو در ۱۸ اپریل ۱۹۸۸ و موافقتنامه بین امریکا و طالبان، بیاموزم. به قلم تان برکت جناب مایار

ختم

خداوندا! افغانستان را به تومی سپارم